

derved. Saa vilde jeg sige: Det er en uheldig Lov, og vi maa se at komme bort derfra, men jeg vilde dog søle mig bunden ved den. Men trods det, at jeg afsthyede den Maade, hvorpaa Fæstningen var kommen til Verden, trods det demoraliserende og farlige i, at denne Fæstning ligger der, kunde jeg dog tænke mig, at jeg vilde stemme for en Bevilling til dens Vedligeholdelse, hvis jeg kunde blive overtydet om, at den var eller kunde blive gavnlig for Fædrelandet. Under disse Omstændigheder kunde jeg sætte alle andre Hensyn til Side og stemme ikke blot for de 40,000 Kr., men ogsaa for yderligere Bevillinger. Hvis Fæstningen virkelig var gavnlig for Fædrelandet, vilde jeg lægge disse maaalige Betragtninger til Side om, hvorledes den var kommen til Eksistens. Men intet af dette er sket, jeg indtager derfor et Særstandpunkt og forbeholder mig paa Finansloven at stemme imod alle de Bevillinger, hvor denne Fæstning ligger frem. Jeg bemærkede før, at jeg kunde forstaa den Holdning, der har ledet Flertallet til at afgive en Betænkning som den, der foreligger, hvor Reparationer og Vedligeholdelser af Fæstningen komme med. Jeg kan forstaa det, jeg er vant til at sætte mig ind i andres Tankegang, det fører min Forretning med sig, men jeg kan ikke følge saa langt. Jeg kunde tænke mig, at man ræsonnerede saaledes, at man vilde have Fred: Vi alle dig elste, livsalige Fred! Vi gøre det alle, Højre og Venstre, vi ville gerne have Fred, vi vilde undgaa Konflikter; men hvad opnaar man i dette Tilfælde? Naar vi have Konflikter og Regeringen hersker eneældig, bygger den Fæstninger, men naar vi saa saa Fred, hvad skulle vi saa opnaa? Vel en Standning af Fæstningsbygget. Men naar Flertallet i denne Sal gaar med til Vedligeholdelsen af den Fæstning, der er bygget under Lovbruddets Tid, ved jeg ikke, hvad man opnaar ved Freden. At ræsonnerede saaledes, er maaske ikke at ræsonnerede statsmandsmæssigt, men til min Undskyldning tjener, at jeg til den 9de April kun har fungeret som Løgmand, er nyvalgt Medlem af dette Ting og endnu ikke har kunnet forstaa at høje min Tanke under Hensyn til det hele, som man maaske bliver vænnet til herinde. Der er blevet sagt, at længere ned, end vi ere komne paa denne Finanslov, kunne vi ikke naa, vi vilde ikke kunne faa enten Landstinget eller Regeringen med dertil. Denne Betragtning forstaaer jeg ikke. Da jeg den 9de April stillede mig til Valg, havde jeg den bestemte Opfattelse, at jeg ikke blev valgt herind som Rigsdagsmand for

Kjøbenhavns 3dje Kreds for at søge at imødekomme Landstinget, tværtimod. Det blev sagt, og det vandt ganske min Sympati, at vi her i Folketinget skulde se at naa en saadan Magtstilling, at vi kunde bremse Reaktionen i Landstinget. Jeg vil ikke være bange for at stille mig imod Landstinget. Hvis mit Standpunkt er den sunde Fornufts Standpunkt, nærer jeg den Overbevisning, den Tyrketro, at det andet Kammer i Tidens Løb nok vil komme til at rette sig efter denne sunde Fornuft. Jeg tror, at denne til sidst vil sejre, og hvorfor saa ikke hævde den i alle dens Konsekvenser fremfor at lade være paa opportunistisk Maade? Saaledes betragter jeg Forholdene. Hvad dernæst det angaar, at den høje Regering ikke vil gaa med — jeg synes for Resten, at saa længe jeg har levet, har den høje Regering sjældent villet gaa med til noget af det, der har min Sympati — er det ikke noget, der imponerer mig i særlig Grad. Jeg synes, at vi i de sidste to Aar skulde være mindre skræmmede ved, om den høje Regering vilde gaa med eller ikke, al den Stund vi have levet under et Ministerium, der jagdes at danne en fast Regering; og dog viste det sig, at dens Styrke og Fasthed ikke var større, end at den maatte gaa i det Øjeblik, da Opinionen var imod den, rigtignok ikke den Opinion, der i mange Aar havde kæmpet imod den, men en Koalition af andre Kræfter. Kan saaledes det stærke Træ falde, tror jeg ikke, at jeg siger for meget, naar jeg siger, at den nuværende Regerings Stilling i dette Øjeblik vel ikke er saa fast, som den Regerings Stilling, der var forinden. Det imponerer mig derfor ikke i særlig Grad, om det nuværende Ministerium er villigt til at gaa med eller ikke. Jeg kan ikke tænke mig, at den høje Regerings Stilling er saaledes, at den for disse 40,000 til Kjøbenhavns Befæstning turde vove at søre os ud i den Konflikt, som vi nu ere komne ud af. Jeg fik en Slags Bestyrkelse derpaa ved, hvad den højtærede Minister sagde i Gaar. Saa vidt jeg forstod, forklarede den højtærede Minister, at, naar man fik denne Bevilling, ikke de 40,000, men alle de 55,000, vilde Fæstningen — den var lavet saa ypperlig — kunne repareres saaledes, at den kunde staa en halv Snes Aar uden at kræve nogen yderligere Bevilling. Jeg ved ikke, om jeg skal forstaa det saaledes, at den i den halve Snes Aar vil kræve 50,000 Kr. om Aaret, eller om vi ere færdige, naar den fik denne Reparation i Aar. Jeg forstod det saaledes, at naar den fik de 50,000 i Aar, kunde den klare sig for de næste 10 Aar. Nu kunde jeg se med nogenlunde Ro paa, om disse